

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Naša vlada pa severna železnica.

— o. — Isti čas, ko je naša gospodarska zbornica skoro jednoglasno sklenila, da država v svojo upravo vsprejme arlbersko, cesar Fran-Josipovo in cesarjevič Rudolfovo železnico, isti čas, ko so se povzdigovala dobrote državnih in podržavljenih železnic v državno-financijskem in narodno-gospodarskem oziru, prav tedaj dovršil se je ter objavil v 29. dan marca dogovor, v katerem vlada naša družbi severne železnice izroča za njeno podjetje novo koncesijo na 80 let, dogovor, ki ga je 7. aprila delničarjev zbor odobril z velikim veseljem in ki ima le še pred državnim zborom prestati trdo skušnjo, predno bode to, kar denarna dinastija severne železnice tako iskreno želi! Stvar je interesantna že v tem pogledu, kakó se publicistične rojenice vedó in izjavljajo o prečudnem detetu, katero se je porodilo v trgovinskem našem ministerstvu, in sicer, kakor hudobni jeziki vedeti hočejo, po tacih potih, da je na primer najmerodajniši veščak, ki kot poročevalec tega oddelka slušuje pri trgovinskem ministerstvu, o posameznih dogovarjanjih vedel ravno toliko, kakor pohlevni mož, ki pri vratih Barbarinega dvora za stražo stoji! Zato pa je tudi do tega prišlo, kakor menda „sine ira et studio“ trdijo skoro vsi strokovnjaki, da je v tej pogodbi toliko finančno nerazumnega, pravniskega nasprotja in toliko pozitivnih računskih pogreškov, kolikor se jih navadno ne pričakuje pri tolikanj važnih dogovorih! Ali, kje tičijo avstrijski časopisi s svojo kritiko, zlasti časopisi nemško-liberalni, katerim bi se pač proti sedanjaj vladi dobro izplačala taka uničujoča kritika, osnovana opozicija? Čudo, nemško-židovski orkester nema žale misli v srci in skoro brez izime zavil se je v goste megle molčanja. Ko je dozorelo vprašanje gledé novega privilegija za severno železnico, vse je govorilo, nekateri bolj mirno, drugi pa so brez kraja in konca svoje osti imeli obrnne proti severnej železnici in „sans phrase“, zahtevali so, da se jo podržaviti ima. Nekega lepega dne pa se je zgodilo, kakor pöje Haydnova sinfonija: „Ein Blatt nach dem andern drückte sich und schwieg und jetzt schweigen sie alle.“ In vsi so obmolknili! Ali v to zamolklo zdénje zagrmel je oni dan v državnej zbor-

nici brzoreki Schönerer, češ: ni še dvojiti, da so osobito velikim Dunajskim dnevnikom sicer vedno široma odprta usta z zlatom zalili! — To je istina, ali istina v obilnej meri žalostna! Da nadalje oficijozni novinarji tudi o tej priliki ne skušajo ločiti zrna od plevla, tega nam posebej poudarjati ni potreba: Pobirati korake za vladnimi možmi, bivati bolj ministerski, nego so ministri sami, za to so ustvarjeni, za to so plačani oficijozni ti malarji! Pošteno konservativno časopisje pa tudi tu pretehtuje slabo in dobro stran tega vladinega koraka in v obče izraža misel, da desnica državnega zbora pogodbe odobrila ne bode, in tako pa uničila nadeje, ki si jih zjedinjena levica za svojo popularnost goji iz lahke te opozicije!

Ako le površno pogledamo v to pogodbo, pokaže se nam, da državnini, splošni interesi v njej neso v tistej meri zastopani, kakor bi to morali biti, in dasi smo prepričani, da bi za liberalnega gospodstva, za časa, ko so se naša ministerstva delala v znanej bančnej palači, poslanci severne železnice še veliko več koncesij vladi odnesli, vendar je popustljivost in dopustljivost tudi sedanje vlade prevelika v teh dogovorih, da bi jo mogel zagovarjati tudi njen najboljši, od nje nezavisni prijatelj.

Prva in poglavitna točka je ta, da se severnej železnici petdesetletni privilegij, kateri jej preteče v letu 1886., podaljša za celih osem deset let, kar je tembolj čudno, ker je leta 1836., tedaj v času, ko se še ni nič tehtal pomen železniške koncesije, državna uprava privilegij iste železnice dovolila le za 50 let, tako da ima železnica, ki je že 50 let vrlo delovala, vsega vkupé celo 130-letno koncesijo, s kakeršno se pač ne more ponašati nobena druga železnica v Avstriji, sploh nobena ne na celem svetu. Tak privilegij pa se dovoljuje v času, ki mej prvimi točkami zdravega državnega gospodarstva veléva državne železnice, čegar razlogi so tudi obveljali, ko se je podržavilo Elizabetino, zahodno, Fran-Josipovo, Rudolfovo in arlbersko železnico! Odkodi tedaj izima in pomišljaji gledé severne železnice, te sedaj najboljše železnice? In če je res, kar se nekov strokovnjak dokazati upa, da so veljaki pri severnej železnici pred dogovori upali dobiti k večjemu koncesijo za 40—50 let, da so iz-

vrstni ti računarji bili tako pohlevni, potem bi se pač brez truda znižati dal osemdesetletni vrh! K državno in narodno-gospodarskim ugovorom proti tolikej koncesiji pride še geološki moment; preiskave so namreč pokazale, da čez 80 let vsahnejo premogokopi, torej viri, katerim severna železnica se največ zahvaliti ima svoje dobro stanje, kateri torej že danes napovedujejo ceno severne železnice v bodočnosti.

Kaj pač dobode za to država, kaj narodno-gospodarstvo?

Severne železnice vodstvo daje državi pravico, da sme leta 1904 delničarjem odkupiti podjetje za ceno, katero se preračuni na podstavi čistega dobička v letih 1897—1904, odločivši še dva najslabša letna dohodka iz te sedemletne dobe. Čez dvajset let tedaj si država more pridobiti privilegovano podjetje za kupnino, ki se že ta čas skoro preračuniti ne dá.

Severna železnica je voljna, državi povrniti 9 1/2 milijonov, katere je bila od nje dobila za garantovano moravsko-sileško železnico, to je tisto železnično progo, o kateri „hudobni jeziki“ govorijo, da bi ona nikdar ne bila imela nikakeršne izgube, če bi se njej navlaš in umetno ne bilo odtezalo prometa!

Nove železnice, katere se je graditi zavezala družba, bodo v neizmerno korist le prometu na glavnih progah, iz česar nekateri izvajajo neznane zapreke za državno upravo, če bi le-tá 1904 leta hotela odkupiti severno železnico. Drugim predlaganim, jako potrebnim, a menj prinašajočim lokalnim železnicam se je družba v dogovorih cgibala modro in dosledno.

Veliko si bo morala severna železnica utrgati pri vožnih tarifah! Za osebe znižala se bode voznina samo za tretji razred pri mešanem vlaku; za blago ravnala se bode po sedanjih državnih železnih tarifah, ko je pomisliti, kako slednje padajo, kako so na Nemškem že dandanes državnih železnih tarife 50 do 80 procentov nižje, nego-li sedanje naših zapadnih državnih železnih. In kaj nova, znižana voznina za premog! Uživali jo bodo le Dunajčanje, katerim se bode od Ostrave dovažal meterski stot premoga za 14 novcev ceneje — če ga pa severna

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

XIV. Poglavlje.

Zaušnica.

(Dalje.)

— Ej, — rekel je Maljuta Homjaku, — ali se ne sliši za nami ropot podkev?

— Ne, — odgovoril je Homjak, — ropot naših konj razlega se po gozdu.

In še bolj je priganjal Maljuta opričnike, in še bolj je bil konje po bedrih.

— Ej, — rekel je on Homjaku, — vsekako kriči nekdo za nami.

— Ne, — odgovoril je Homjak, — to je samo jek naših glasov.

In jezil se je Maljuta na konje.

— Da bi vas volk požrl, travnati mehovi! Da bi vsaj ne bilo za nami gonjcev?

Pri tej priči zaslišal je Maljuta za seboj:

— Stoj, Gregor Lukjanovič!

Serebrjani bil je Skuratovu za petami. Ni ga pustil na cedilu vodovozni konj.

— Stoj, Maljuta! — ponovil je Serebrjani, in dohitevši Skuratova, udaril ga je s svojo močno roko.

Silen bil je udar Nikite Romanoviča. Razlegla se je zaušnica, kakor puškini strel; zamolklo se je razleglo po mokrem gozdu, usulo se je listje na tla; zveri planile so z vso hitrostjo v goščavo, priletele so iz dupel čopaste sove; a mušiki, ki so daleč proč majili lipovo ličje, so se spogledali in rekli, čudeč se:

— Oh, kako je treščilo! pa saj se ni podrl stari hrast pri Paganskej Luži?

Maljuta se je zvalil s sedla. Ubogi stari konj Nikite Romanoviča se je spodtaknil, pal in poginil.

— Maljuta! — zakričal je knez, skočivši na noge, — ti ne prijemaš za svoj kos. S tem kosom se bodeš zadavil.

In potegnil je sabljo iz nožnic, zamahnil nanj in udaril ga je po glavi.

Pri tej priči se je zasvetila sablja nad kneževo glavo. Matvej Homjak pritekel je svojemu gospodu na pomoč. Opričniki prihiteli so z golimi sabljami na kneza, pa drevesa in polomljene na tleh ležeče veje ovirale so, da ga neso mogli okrožiti od vseh strani.

„Tukaj bodem zgubil življenje, — mislil si je knez, odbijajoč udare, — ne da bi rešil carjeviča. Ko bi Bog dal, da bi se mogel držati saj kake pol ure, morda pride pomoč od kod.“

In pri tej priči zasliši se iz gozda tako močno žvižganje, da je vsem skozi ušesa letelo, na to so odgovorili glasni kriki. Nek opričnik, ki je že bil nameril sabljo na kneza, pal je z razdrobljeno glavo in čez njegovo truplo pojavil se je Vanjuha Perstenj, mahajoč z okrvavljenim čekanom, in to trenotje planili so razbojniki, kakor čeda volkov na Maljutine sluge, in unel se je mej njimi hud boj. Hotel je Maljuta z vsemi svojimi tovariši vzajemno pritisniti na sovražnike, pa ni bilo moč, oviralo ga je drevje in polomljeno vejevje. Mnogo jih je palo na mestu, drugi so pa stopili v red. Gojda, zakričali so, in poteptali hrabre prostovoljce. Sam Perstenj, ranjen na roki, je že slabše mahal s čekanom, kar se zasliši novo žvižganje v gozdu.

— Le dobro se držite, fantje! — zakričal je Perstenj, — ded Koršun gre nam na pomoč.

In ni še izgovoril, ko udari Koršun s svojim oddelkom na opričnike in začelo se je mej njimi veliko in strašno krvavo mesarenje!

Teško so se ustavljali jezdecí pešcem v gozdu.

železnica že v jami ne bo za 14 novcev podražila ali pa še više nastavila, ker je za to jako izkušena in pripravna.

Za vse te velike žrtve se je se ve da severne železnice dovoliti moralo, da sme napraviti novih emisij za blizu 50 milijonov goldinarjev! In k le-temu, kar se prej ali slej razkrije kot pravo državno darilo 50 tero milijonov, pridejo še novi priubi: prva nova emisija 35 milijonov gold. prosta je koleka in pristojbine!

Že ti podatki razen drugih pogreškov, ki jih na pravniško in finančno stran razodevajo strokovnjaki v imenovani pogodbi, kažejo dovolj jasno, da se dosedanjih dogovorov v stvari severne železnice — srečnih in splošno dobro pospešujočih imenovati ne more! In le-tó čuti gospodarstvo države in narodov tem bolj, ker avstrijski državljani ječi pod tlačno silo ogromnih davkov, ker se vsako vzpomlad prikaže na našem finančnem polju udomačeni primanjkljaj, ki zahteva novih nakladov in davkov, ker se zavoljo malega državnega prihodka nalaga davek ubožnemu stanovništvu — tu pač ne gre, da bi država s podelitvijo nove koncesije za cesar Ferdinandovo severno železnico milijone in milijone razdajala najimovitejšim ljudem, kateri živijo v Avstriji, ali pa tudi po velikem delu v Avstriji ne, da bi tem na ljubo in prid država se odpovedovala svojim vrhovnim pravicam, svojemu najdragocenejšemu aktivu v Cislajtani, s katerim v smislu modernih nalog države neizmerno veliko more koristiti velikemu delu svojega prebivalstva neposredno, posredno pa vsemu gospodarstvu svojih narodov! Zato se je pač nadejati, da državni zbor pogodbi s severno železnico pritrdil ne bo, a da vladni krogi svoje nazore udajo boljše razsodbi našega parlamenta! Konečno pa si častitajmo, da nam pisati ni treba, kakor pišejo Ljubljanski malarji oficijozni, v tej zadevi prorokujoči: „Ni dvajati, da bode državni zbor brez resnega (!) ugovora vsprejel in odobril tako ugodno (!) pogodbo!“ —

Kranjska hranilnica.

Ponašamo se po vsej pravici, da imamo jedno najstarejših hranilnic v Avstriji, žal! da kaže tudi pri tem zavodu starost svoje hibe in neizogibne gube na okroglem obrazu. Da, obraz je res okrogel, tolst, kajti vse upravno premoženje znaša koncem 1883. l. 18.769.501 gold. 94 kr., rezervni zaklad pa je narastel na 1.849.904 gold. 2 kr. in gospodje ravnatelji, ki se rekrutujejo sami iz sebe in so mej seboj napravili za sedaj nerazrušljiv in za inominsteče nepristopljiv „ring“, gotovo s posebnim zadovoljstvom mislijo, da je njih zavod toli uzoren, da se ga graja in objektivna kritika ne more niti dotikati.

A če stvar, t. j. kranjsko hranilnico stavimo pod pravo, pristno-objektivno luč, zapazimo takoj jako čudne pege in čuditi se moramo, da so dotični gospodje nepričakovano debelokožni, da se ravna dosledno po priljubljenem, a zastarelem kopitu. Govor števil je, kakor se rado naglašja, najtočnejši, in baš zaradi tega se nam je v letnem poročilu menda naštevalo mnogo in to zares impozantnih vsot. A pri vsej impozantnosti te številke nima prave, osnovane podlage. Če posamične podatke pregledamo na drobno, vzbujajo pred vsem našo pozor-

nost rezervni zaklad, ki je že narastel na 1.849.904 gl. 2 kr., tedaj že na več, nego 10 % vsega upravnega premoženja. Res, dobro in previdno je, skrbeti za vse slučaje, a vsaka stvar ima svojo mero. Nam se vidi, da se rezervni zaklad nerazumno pomnožuje, nerazumno, ker drugi jednaki zavodi nima tako ogromnega rezervnega zaklada. Koroška hranilnica je res skoro v enakem stanju, a prva dolenja-avstrijska hranilnica na Dunaji, ki ima blizu 150 milijonov upravnega premoženja, nima niti pet milijonov rezervnega fonda. In vender bi se smelo trditi, da ima Dunajska hranilnica veliko večje „rizike“, nego-li hranilnica kranjska. Pri kranjski hranilnici konstatujemo tedaj neopravičeno hlepenje po velikem rezervnem fondu, kar pa je na kvar prvotnemu namenu.

Da je temu tako, kaže nam takoj podatek o zemljišnih posojilih. To je pravo spričevalo siromaštva! Leta 1883 izposodilo se je na zemljišča 288.385 gld., zemljišnih posojil pa se je povrnilo 208.634 gld. 33 kr., tedaj se je vsega skupaj dalo na posodo samo 79.740 gld. 67 kr. Ta številka bi nam bila sicer prijetna, ker dobro znamo, da veliki hipotekarni dolgovi neso znamenje ljudskega blagostanja in ker bi utegnili domnevati, da ljudje posojil potrebovali neso. A stvar je drugačna. Kranjska hranilnica je pri posojilih na zemljišča neizmerno in deloma neopravičeno kočljiva, in kdor dobi posojilo gladkim potom, temu se sme skoro jednako čestitati, kakor tistemu, ki ga ubije strela z jasnega. Gotovo je bil hranilnice prvotni namen, pomagati zadolženemu posestniku kranjskemu. Tega smotra pa hranilnica kranjska ni imela vsekdar pred očmi. Ljub in drag bil je je dolžnik v Mariboru in v Gradcu, — kjer so se druga nadstropja zidala le s pokroviteljstvom naše kranjske hranilnice — nikakor pa ne naš kranjski slovenski posestnik, kateremu so se delale in se še delajo vsakršne ovire.

Hipotekarni kredit prišel je na nič, a tudi kreditni zavod ima jako neznaten uspeh, ves promet znaša le 128.005 gld. 54 kr. Iz tega se sme zaključevati, da gg. ravnatelji hočejo odpočivati si na lavorikah in državnih papirjih svojih prednikov, da pa nima niti jedne izvirne ideje. Skoro bi jim bili storili krivico! Izvirno, krasno, nepresegljivo je, da kranjska hranilnica leto za letom daje „posojilnemu in hranilnemu društvu“ po 200 gld. za rezervni zaklad. To je že več, nego svetopisemska čednost! Kovali bi v zvezde to naklonjenost, da nam ni znano, zakaj se to godi. Hranilnica podpira konkurenčen zavod, s tem je stopila na politični oder. Doslednost zahteva, da se prej ali slej tudi pogrezne.

Na dolgo in široko upisala je hranilnica kranjska vsa svoja darila raznim zavodom. Vsega skupaj dala je 20.580 gld. Pregovor sicer pravi, da se darovanemu konju ne gleda na zobe. A to ni niti konj, niti darovan. Gg. ravnatelji neso posegli pri tej priliki v lastni žep, marveč v žep strank. In slednje bi se smele pritoževati po vsej pravici, da gg. ravnatelji s tujo roko tako neukretno gade lové. Svota 20.580 gold. sama na sebi ni ogromna, kajti koroška hranilnica, ki ima za tretjino manj premoženja, dala je 57.000 gold. za dobrodelne namene, vrhu tega pa je način in namen daril goro-

stasen. Gg. ravnatelji v Kranjski skoro ne poznajo drugega nego Kočevarjev in Nemcev. Za te imajo polno perišče. In vender bi denarni zavod, kakeršen je kranjska hranilnica, nikdar ne smel kazati svojega političnega strankarstva, temveč v vsem postopati popolnem objektivno, zlasti, če pomisli, čegav je ves ta denar, ki je nagromaden v njegovih blagajnicah. Tej neobhodni objektivnosti pa daje čuden izraz, ako se nakloni filharmoničnemu društvu 800 gld., „Glasbenej Matici“, ki ima jednake smotre in poučuje 40 učencev in učenk brezplačno, pa borih 50 gold., ako se da novopečenemu tiskarskemu društvu, ki se rekrutuje samo iz jedne tiskarne, 150 gold., starejšemu društvu pa, ki obsega celo deželo, pa le 50 gold., ako se s polno roko obsiplje učne zavode v Kočevji, od koder ne prihaja skoro niti krajcarja v kranjsko hranilnico, ker se Kočevci le svoje hranilnice držé, a se za gimnazijo v Kranji izveče jedva 50 gold., ko bi se vender moralo pomisliti, da je polovica vsega hranilničnega premoženja došla z Gorenjskega.

Tudi pri darilih treba nekake dostojnosti in darilo ima dvojno veljavo, če se nakloni na tak način, da nikogar ne žali, a k temu treba objektivnosti, te pa od strankarske gospode, ki je pri tem zavodu metodajna in odločujoča, ni pričakovati, zaradi tega tudi o nekaterih stvareh, ki so nam teko rekoč na jeziku, za danes nečemo govoriti.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 9. aprila.

Nemška društva v **Pragi** napravijo v začetku maja veliko svečanost na korist nemškega šulvereina na Sofijskem otoku. Nemci bi radi dražili Čeha, ter hočejo prouzročiti kake izgrede, da bi potem mogli kričati o zatiranju Nemcev.

Profesorski kolegij visoke šole v **Brnu** poslal je naučnemu ministerstvu spomenico, v kateri izjavlja, da se sedanje stanje na tehniški ne more vzdržati. Zdaj, ko je zaukazano, da se učitelji srednjih šol morajo izobraževati samo na vseučiliščih, se bode število učencev gotovo še pomanjšalo. Profesorski kolegij je tega mnenja, da se temu drugače ne dá opomoči, kakor da se ustanovijo nove stolice, razširijo sedanji prostori in povekšajo učne zbirke. Ni verjetno, da bi vlada bila pripravljena zametavati nove denarne žrtve za slabo obiskano šolo.

Ogerska odposlanca za poravnanje konflikta zaradi prepovedi **izvoza živine iz Požunskega komitata** prišla sta na Dunaj. Od avstrijske strani se bodo udeleževali posvetovanja sekcijški šef baron Kubin od ministerstva notranjih zadev, sekcijški šef baron Weber od kmetijskega ministerstva, in predsednik najvišjega sanitetnega sveta, dvorni svetnik Schneider. Instrukcije ogrskih odposlancev nečajo nič vedeti o kakej carinske konferenci, a zahtevajo, da se preklči omenjena prepoved.

Vnanje države.

Zdaj, ko so po deželi v večjih mestih vladni privrženci izrinili nje nasprotnike iz občinskih zastopstev hoče **srbska** vlada odstraniti Belgradskega župana Karabiberovića, ki jeji tudi ni po volji in sicer po ustavnem potu. Ko je dosegla, da se je občinski zbor izrekel da naj se odstavi mestni župan in podžupan, bilo je v nedeljo ljudsko glasovanje Belgradskega meščanstva od 11. do 40. davkovskega razreda. Iz 838 oseb ki jih ima pravico

Konji so se spenjali kvišku, padali znak in tlačili pod seboj jezdece. Opričniki so se obupani bili na življenje in smrt. Homjakova sablja žvižgala je kakor vihar, nad njegovo glavo švigal je blisk.

In nenadoma nastalo je omahovanje sredi občnega mesarenja. Korenjaški Mitka ril je skozi tolpo naravnost na Homjaka, razmetujoč brez razločka tuje in svoje. Mitka je spoznal v njem ugrabitelja svoje neveste. Priuzdigoval je z obema rokama kol in nameril ga je na svojega sovražnika. Homjak odskočil je v stran, in udar pal je konju na glavo, konj se je zvalil mrtev na zemljo, kol se je prelomil.

— Počakaj! — rekel je Mitka in zagnal se je v Homjaka, — zdaj mi ne uideš!

Končala se je bitka. Ni se bilo več biti s kom, vsi opričniki bili so mrtvi, samo Maljuta se je rešil na bitnem kabardijskem konju.

Začeli so razbojniki šteti svoje, tudi njih je precej manjkalo.

— Lej, bojar, — rekel je Perstenj, prišedši k Serebrjanemu, brisajoč pot z obraza, — kako se zopet vidiva!

Serebrjani je takoj pri prvem pojavu razbojnikov skočil k carjeviču in odpeljal njegovega konja

v stran; carjevič bil je privezan k sedlu. Serebrjani je s sabljo porezal vrvice, pomagal carjeviču zlesti s konja in snel mu je robec, s katerim so mu bila zavezana usta. Ves čas, dokler je trajalo pobijanje, ni odstopil knez od njega in branil ga je.

— Carjevič, — rekel je, videč, da so roparji začeli ropati mrtvece in loviti razkropljene konje, — bitva je končana, pali so vsi tvoji sovražniki, samo Maljuta je ušel, pa mislim, da tudi zanj ne bode dobro, ko bode zvedel car.

Pri nazvanji carjeviča odstopil je nazaj Perstenj.

— Kako? — rekel le on: — to je sam carjevič? Carjev sin? Za koga je nas poslal Bog boriti se! Toraj njega so peljali zvezanega ti psi!

Ataman pal je pred Ivanom Ivanovičem na kolena.

Vest o njegovej prisotnosti raznesla se je hitro mej razbojniki. Vsi so popustili obračanje žepov ubitih, in hiteli so se poklonit carjeviču.

— Hvala vam, dobri ljudje! — rekel je carjevič laskovo brez vse sicer njemu lastne prevzetnosti: — kdor koli ste vi, hvala vam!

— Ni treba se zahvaljevati, carjevič! — odgovoril je Perstenj, — ko bi jaz bil vedel, da peljejo tebe ti psi, ne bil bi pripeljal samo štirideset

korenjakov, a dve stotini; in ne bil bi jo odtegnil nam ta Skuratov, vjeli bi ga bili živega in v pričo tebe obesili. Siser se mi zdi, da je pri nas njegov nadkonjar; on je že moj stari znanec, a kjer ni rib, je tudi rak riba. Ej, korenjak, ali ga ti imaš?

— Jaz ga imam! odgovoril je Mitka, leže na životu, ne pustivši izpod sebe žrtve.

— Daj ga semkaj, ne boj se, ne bo ušel! A vi, fantje, naredite ogenj, da ga bomo pekli pri preiskavanji, in pripravite vrv, če tudi odrežete uzdo.

Mitka je ustal. Izpod njega zlezal je zdrav korenjak, in ko se je obrnil k razbojnikom, zakričali so od začudenja.

— Hlopko! — razleglo se je povsod: — to je Hlopko! Hlopka si pritisnil namesto opričnika. Mitka je debelo gledal in zeval.

Hlopka je težko dihal.

— Tako, — rekel je nazadnje Mitka, — tebe sem morda davil! Zekaj si pa molčal?

— Kako sem pa hotel govoriti, ko si mi sedel na grlu ti, tulen!

— Zakaj se pa nesi obrnil?

— Zakaj! zakaj! Ko si ti, medved, treščil konja po glavi, zvalil se je jezdec na tla, in ti,

glasovati, glasovalo jih je 629, in sicer 533, večidel liberalci, da se ne odstavi, in 96 da se odstavi. Ker se ni dobila dve tretjinska večina vseh glasovanja opravičenih, kakor to zahteva ustava, bode v četrtek novo glasovanje, pri katerem bode odločevala navadna večina. Karakteristično je, da so mnogi visoki uradniki glasovali z liberalci.

Mej častniki, kateri so absolvirali višji kurs ruske generalštabne akademije so tudi eden poročnik bolgarske in trije poročniki vzhodno-rumeljske vojske. — Kakor poročila general Komarov iz Askabada so roparji 15. marca po noči napali ruski oddelek na potu v Merv. Ruski vojaki so hitro zapodili roparje v beg. Rusija je že vzela v svoje roke vso upravo v Mervu, in tudi začela za varstvo graditi trdnjavo, pri katerem delu jej pomagajo domači prebivalci.

Italijanska zbornica je predvčeraj izvolila Biancherija predsednikom. To pomenja uspeh sedanjega ministerstva, še bolj pa desnice, kajti mnogo let že ni bil noben zbornični predsednik voljen iz njene srede.

General Millot poroča, da je koncentrovanje francoskih čet za napad na Hong Hoa končano.

„Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ pravi, da so vse kombinacije, kaki politični uzroki so povod izstopu kneza Bismarka iz pruskega ministerstva, izmišljene. Bismarck izstopi samo zato, ker je njegovo zdravje slabo, a nemško državno kancerstvo bode pa obdržal, ker uživa v vnanji politiki veljavo in zaupanje drugih držav, ki je osebnega značaja in se ne da prenesti na koga drugega.

Angleška zbornica je vsprejela volilno reformo s 130 glasovi večine v drugem branji. Parnelliti neso glasovali proti reformi, kakor je pričakovala opozicija. To je vsekako velik uspeh sedanje vlade. — Egiptovske in angleške oblasti se prizadevajo, pregovoriti Nubar pašo, da bi umaknil svojo ostavko. Vsa prizadevanja do zdaj neso imela nikakega uspeha.

Domače stvari.

— (Mestni zbor Ljubljanski) imel je včeraj zvečer ob 6. uri sejo. Župan Grasselli naznani zboru, da se je bivši vojaški poveljnik v Ljubljani general Müller poslovil v jako laskavem pismu in ga naprosil, da izjavi mestnemu zboru srčno zahvalo, za toplo podporo, vojaške oblasti. Gospod župan dostavi, da izražuje to zahvalo mora opomniti, da se bode mestni zbor in magistrat vsedkar radostno spominjal poslovanja generala viteza Müller-ja. Mestni odborniki z „dobro“ klici pritrdi tej izjavi. Mestnemu magistratu došlo je povabilo društva za promet tujcev, naj bi se udeležil shoda sklicanega v to svrhu o velikonočnih praznikih v Gradec. G. župan nasvetuje, naj bi se o tej zadevi obravnavalo v tajni seji, k čemur zbor pritrdi. G. župan naznani nadalje, da se je gosp. dr. Mosché odpovedal predsedništvu finančnega odseka, da pa ni treba nove volitve, ker bode mestni zbor tako v kratkih dneh ponovljen in se bodo vsi odseki na novo konstituirali, mej tem časom pa lahko opravlja dotične posle načelnika namestnik. V imenu šolskega odseka poroča g. Friderik Križnar in se dovoli remuneracija hišniku v realnem poslopij Antonu Bitencu za opravljanje službe laborantove v kemičnem kabinetu 37 gld. 50 kr., slugi Janezu Skubetu pa 15. gld., od katerih svot ima plačati polovico deželni odbor. Dovolj se tudi naprava peči v znesku 40 gld. v kletnih prostorih realkega poslopja. Za Jurij Schmeidovo dijaško ustanovo, let-

tepec, si se zagnal in ulegel name namesto nanj, in dušil me, neumen od samega veselja.

— No! — rekel je Mitka: — tedaj tako je bilo, — in popraskal se je za tilnikom.

Razbojniki so se zahoteli. Carjevič se je nasmejati. Homjaka nikjer ni bilo.

— Kaj se hoče, — rekel je Perstenj, — že se ni prišla njegova ura, a škoda je! A naj bo, in če Bog da, drugokrat nam ne bode ušel! A zdaj pa dovoli, milostljivi gospod, da te spremimo do pota. Nikar ne zameri, carjevič! Jaz vem, da se meni, hudobnemu človeku, še ne spodobi govoriti s tvojo milostjo, a kaj se hoče, ko ne bi bilo mene, ne šel bi ti od tod!

— Nu, fantje, — nadaljeval je Perstenj, — pripravite se varovati carsko milost! Ti, bojar, — rekel je, obrnivši se k Serebrjanemu, — ti se usedi na tega konja, a jaz za se vzamem tega le. Ti, ded Koršun, pojdi rajši peš in Mitka tudi.

— Nikakor ne! — rekel je Mitka, zgrabitvši za grivo nekega konja, kateri se je od tega malo nagnil na stran, — tudi jaz bodem jahal.

Dejal je nogo v stremen, in ker se ni mogel dvigniti na konja, zavalil se mu je z životom na

nih 20 gld. prezentuje se deželni vladil Felix Križek, učenec drugega gimnazijalnega razreda v Ljubljani. Po nasvetu finančnega odseka, za katerega poroča gospod dr. Mosché, dovoli se zavoda otročičev pri sv. Florijanu, naprošeni znesek 140 gld. 30 kr., s katero svoto se imajo popraviti zlo pobabljeni tla v šolske sobi. Potem se javna seja sklene in prične se tajna.

— (Iz Gorice) se nam piše v 8. dan t. m. — Gosp. baron Winkler je pri zadnjem obisku na šega mesta mej drugim tudi povprašal gosp. Podgornika, bi li prevzel uredništvo „Laibacher Zeitung“, kar pa slednji ni hotel. — Naša Čitalnica je slovesno izključila najnovejši dnevnik iz svojih prostorov.

— (Uradna zveštevost.) Iz Šent Vida nad Ljubljano in s Posavja se nam poroča, da hodijo po političnej oblasti odposlani ljudje po vaseh povpraševati, zakaj se nihče ne naroči na najnovejši dnevnik, je li kdo protivo agitoval in ljudi odgovarjal? Zdej drugega ne manjka, kakor da se proti tacemu, ki bi bil zagrešil kaj jednacega, prične preiskava. Prav je imel švedski kancelar Oxenstierna, da treba malo modrosti, vladati svet.

— (C. kr. državno pravdnštvo) se je včeraj preselilo v novo porotno poslopje v Hrenovih ulicah, kjer ima svoje urade v prvem nadstropji.

— (K časniškem koleku), o katerem je naš list govoril v 79. številki, se nam še pripomneva, in to po pravici, da je sedanji časniški kolek razdeljen in umerjen jako krivično, dasi jednako merno obdavkovanje zahteva pravica, naša doba in z ozirom na druge naše davkovske zakone tudi — doslednost. Na Francoskem se davek od časopisja pobira tako, da je vsacemu podjetju od vsacega kilograma časniškega papirja plačati določeno davščino; če je torej veliko papirja, veliko je davka! Prigled (kontrola) je s tem mnogo olajšan in vse delo s štempljanjem po tem odpade. Zakaj so reforme v tacihi stvareh čestokrat tako težavne? Zato, ker gospoda merodajna bere le velike časopise, kateri porabijo veliko papirja.

— (Včerajšnji mesečni živinski semenj) ni bil tako mnogobrojno obiskan, kakor so bili njegovi predniki, čemur je vzrok Veliki teden, deloma pa to, da zdaj kmetovalec potrebuje živino na polji. Prignalo se je 1261 glav živine, mej temi največ goveje, a pitane malo. Cene so bile jako visoke in bilo je za množino iz raznih krajev došli kupcev premalo blaga. Konj je bilo do 400, mnogo lepih. Laški trgovci so jih doka, kupili. Nov prostor za živinski semenj je bil včeraj lepo uravnan, dasiravno še ni vse dovršeno. Posebno bi opominjali mestni magistrat, da ne zamudi, dokler je še čas za to, nasaditi kostanjevih ali drugih dreves.

— (Občnega zbora „Zvezeslovenskih posojilnic“), kateri je bil dné 6. t. m. v Celji udeležilo se je 9 slovenskih posojilnic, izmej 16, in sicer so bile zastopane posojilnice: Celjska, Mariborska, Žavska, Šoštajnska, Mozirška, Ormoška, Notranjska, Kmetiska posojilnica Ljubljanske okolice in posojilnica v Roži na Koroškem. Radostno pozdravljen bil je zastopnik zadnje gosp. Jože Janežič, kajti razvideli smo iz tega, da ima še tužna Koroška mož,

hrbet in jeznil je nekaj časa tako, potem je pa skobacal na sedlo.

— Ehva! zakričal je brcaje z nogama in mahajoč z rokama.

Vsa tolpa se je dvignila po gozdu, okrožujoč carjeviča.

Ko so prišli na plano, in se je v daljavi pokazala pisana streha Aleksandrovske slobode, ustavil se je Perstenj.

— Carjevič, — rekel je, skočivši s konja, — pojdi po tem potu, tam se že vidi sloboda. Ne spodobi se nam, dalje nadlegovati tvojo carsko milost. Poleg tega se pa vzdiguje prah po cesti, najbrž gredo carski vojaki. Proti najinej volji naju je Bog vkupé pripeljal!

— Počakaj! — rekel je carjevič, kateri se je, ko je bil iz nevarnosti, takoj poprijel svojih prejšnjih navad. — Počakaj, korenjak! Povej mi, kakega bojarskega rodú si, da nosiš z zlatom obšit zipun?

— Carjevič, — odgovoril je skromno Perstenj, — mnogo nas je tukaj bojarjev brez imena, mnogo knezov brez rodovinskega debla. Nosim, kar mi je Bog poslal.

(Dalje prih.)

ki se zavedajo svoje narodnosti in da nam staroslavni Gorotan ni še brezpogojno izgubljen. Zborovanje pričelo se je ob pol jednadsturi jutraj in trajalo je do pol jedne popoldne: a ob poltretji uri zbrali smo se zopet in posvetovali se pod predsedništvom vrlega moža gospoda Mihaela Vošnjaka o raznih stvareh, zadevajočih napredek naših posojilnic. Iz izvrstnega poročila načelnika razvdeli smo, koliko se je trudil mož mej letom izvesti sklepe prvega občnega zbora; mirno in prijetno njegovo predavanje, more vsakega zanimivati, ker je združeno z obilnim znanjem in določno vednostjo strokovnjaka. Popoldansko zborovanje otvori z blizu sledečim vgovorom: Po potu sem, videli smo drdrati več voz Celjske gospode proti „naši“ Savinjski dolini. Poznajoč te ljudi, vedeli smo takoj, da to ni izlet v lepo našo okolico, temveč da ima gotovo kak drug namen in res peljali so se, ustanovljat nemški „Schulverein“ za Savinjsko dolino. Mi tukaj zbrani se ne bodemo jezili nad tem „švindelnom“, temveč obudi naj nas to le, da s tem večjo pozornostjo sklepamo in se posvetujemo v korist materialnega blagostanja našega naroda. Pustimo njim „švinde“, mi pa delajmo resno delo, dostojno domoljubom. — Konečno dovoljeno naj nam bode še izreči željo, da bi se sklepi zborovanja objavili tudi našemu dnevniku, ne le samo v „Zadrugi“ (glasilu zveze), kar bode za vzpodbujanje ustanovitvenja novih posojilnic gotovo uspešno. P.

— (Z Bleda) se poroča, da je klub turistov na Gorenjskem dal na Triglavu napraviti in označiti več poti, da je postavil in priredil na njem dve hiši zavetnici. Tudi na Stolu pridobil si je jedno hišo zavetnico. Klub je tudi izdal več panoram imenovanih dveh gôr ter sploh razvil živo delavnost za planinsko stvar. Vsa ta dela vzel je v svojo skrb in popolnjeval jih bode v prihodnje novi odsek „avstrijskega turistovskega kluba“, odsek „Bled“, kateri je tudi sklenil, da bode s pomočjo osrednega društva še to leto sezidati dal hišo zavetnico tudi na Črni Prsti, katera slovi zbog svoje bujne cvetane (Flora) in zastran svojih veličnih prizorov.

— (Z Vira) se nam poroča: Dne 16. marca t. l. imeli smo pri nas volitev občinskega odbora. Udeležba bila je jako mnogobrojna in izvoljeni so bili jako odlični, pošteni narodni možje. Za župana bil je izbran jednoglasno Vinko Jaruš, c. kr. poštar in posestnik, za svetovalce pa Josip Stupica, trgovec in posestnik in Martin Doklar, posestnik in vodja furnirske tovarne.

— (Podzemeljske jame.) Piše se iz Nabrežine: Pod Kolodvorom v Nabrežini in blizu pod njem se nahajajo veliki prostori podzemeljski. Vanje se gré pri lijaku, ki se malo korakov od kolodvora proč odpira na južno-zahodno stran. Lijak se proti koncu razširi v valjast predub (Schacht), kateri 42 metrov globok drži prav do tidihi tal. Do tu sem se pride po vrvi. Tukaj pa se odpró prostori bôdi na severno stran, s kraja se strmo vsedajoč, skoro potem pa širé se v velike doline. Taka velika votlina, blizu 30 metrov visoka, se nahaja prav pod kolodvorom, še druga kakih 15 metrov visoka pa pod gostilnico g. Fr. Némca. Nadalje se jamo vzdiguje na severno stran proti vasi St. Polaju, in najbrž se bode tamkaj kje dobilo izhod, kar bi zelo po godi bilo prijateljem narave, kateri se pa obotavljajo lezti po vrvi v nočno brezdnó. Veliko teh pozemeljskih prostorov je človeško oko prvo gledalo še le zadnji mesec, ko se je nekoliko preiskovalo. Še veliko bolj pa utegne zanimivati tisti del pod zemljo, kateri se s preduhom začinja pri drugej dostilnici mej Nabrežino pa Prosekom, kakih 25 minut od Nabrežine proč. Od uhoda, ki se ga je tudi pred kratkim preiskavalo, se kmalu naprej odpre 63 metrov globoko brezdnó, ki je posebno slikovito. Prav do tal se je temu brezdnó baje prišlo samo dvakrat; prvič ga je obiskal nekov Italijan, ki je šel po truplo padšega dečka, drugič pa uradnik južne železnice g. Wiesinger. Na tleh so celi kupi kamenja, ki so je pred sto in sto leti v brezno metali ljudje, deloma tudi taki, ki so po padci določili globočino brezdnó. Ali pri tleh se odpirajo hodi v dvore in votline, kateri imajo toliko krasnega kapnika, da se v tem delu kosajo z vsako drugo tako kraško posebnostjo. Wiesinger je naletel tudi na potok, a oni mesec ga iskaleci neso mogli dobiti; marmeljasti gladko zbrušeni kamenčki, ki se tu pa tam nahajajo, dajejo upanje, da se ga utegne še najti. Nekoliko krasú, ki ga je toliko po obokih jam, poslalo se je vodstvo južne železnice, kateremu

e je menda jelo prigovarjati, naj bi obiskovanje jame priredilo in olupalo, kar bi se dalo napraviti z malimi stroški, kateri bi bili kmalu poplačani in obrestinosni, ker nenavadni prizori podzemeljske narave bi vabili v jamo obiskovalcev od blizu in daleč. Jama je za sedaj krščena „Friderika Julija jama“.

— („Venec četverglasnih pesni.“)
Zložil Hrabroslav Volarič, učitelj v Kobaridu. Delo I. Cena 50 kr. (s pošto 55 kr.) Izdal in založil skladatelj. Natisnila Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani. 1884. To je najnovejši proizvod na našem muzikalnem polju. Obseg: 1. „Kaj boš roko dejal!“ — Bes. Baptist-ove. 2. „Rožica rožic.“ — Besede dr. L. Tomanove. 3. „Pri mrtvaškem odru.“ — Bes. S. Gregorčičeve. 4. „Siroti.“ — Bes. Baptist-ove. 5. „Oj z Bogom ti planinski svet.“ — Bes. S. Gregorčičeve. 6. „Slovenca dom.“ 7. „Vesela družba.“ 8. „Zvonček.“ — Bes. I. Bilčeve. 9. „Verno si pri meni stala.“ — Bes. G. Krekove. 10. „Zvezdicam.“ — Bes. I. Tomsičeve. Toliko v naznanilo prijateljem domače glasbe. Kratko oceno teh skladeb priobčimo drugokrat.

— (V Djakovem) je potres napravil za 50.000 gld. škode. Semenišče moralo se je izprazniti in semeniška mladež odpustila se je na nedolžen čas domov, ker so strokovnjaki se izrekli, da bi bilo bivanje v poškodovanem poslopju prenevarno. Od 31. m. m. čutili so se po dnevi in po noči, vsaj vsacih 24 ur, potresi in sunki.

— (Razpisana) je učiteljska služba na jednorazrednici v Žaljni. Plača 450 gld. in stanovanje. Prošnje do 25. t. m. na okrajni šolski svet v Litiji.

Razne vesti.

* (V Bukareštu) navstal je preteklo soboto ogenj v vseučiliščnem poslopju. Šola slikarjev, pinakoteka ste popolnoma uničeni, veliko zbirka poškodovanih, škoda jako velika. Pri gasenju bilo je več vojakov ranjenih. Zaradi pomanjkanja vode neso mogli požara ustaviti, za tega delj se je tako močno razširil.

* (Nemški pesnik Spielhagen) doživel je v Peterburgu popolen „fiasco“. Povabili so ga namreč tamošnji Nemci k prvi predstavi njegove igre „Gerettet“, a igra ni prodrila, temveč doživela neuspeh.

* (Najdaljša železnična proga na svetu) je iz Lizbone v Orenburg, to je 6571 kilometrov ali 876 geografskih milj. Z brzovlakom čez Madrid, Pariz, Berlin in Moskvo možno je to daljavo preleteti v 221 urah in 14 minutah. Ta proga, ki drži skozi vso Evropo pa do sibirske meje je za 170 milj daljša, nego slavna „Pacific“-železnica v Ameriki.

* (Volk zajahal.) Da bi kak kmet jezdil na volku, — to je kaj redkega. To umetnost izvršil je nedavno, kakor poročajo ruski listi, kmet Bugajčuk iz Solovjevke (v Kijevske guberniji). Ko je Bugajčuk jutraj zgodaj prišel iz krčme, kjer je popil kozarec vodke, vrnil se domov in stopil na svoje dvorišče, zagnal se mu je volk tako mej noge, da mu je kmet obsedel na hrbtu. Kmet je dobro vedel, da je varnejši na volkovem hrbtu, kakor da bi proč odskočil, oprijel se je tedaj z obema rokama volka, ki je prestrašen od prihitevših ljudij, bežal po vasi. To je bil čuden prizor. Volk je tulil, kmet je klical na pomaganje. Kmalu se je za njima spustil cel trop psov in kmetov s cepci, gnojnimi vilami itd. V oči gled tolike zaščiti imel je kmet toliko poguma, da je skočil z volka in se zahvalil prihitevšim za pomoč. Volk jo je pa skozi neko luknjo v vrtnej ograji potegnil na plano.

Lek v dober kup. Bolujočina na želodec pripočati so pristni „Moll-ovi Seidlitz-praški“, kateri imajo poleg nizke cene najboljši lekarski uspeh. Skatljica z navodom uporabe 1 gld. a. v. Vsak dan jih razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njega varstveno znamko in podpisom. 1 (690—5)

Tujci:

dne 8. aprila.

Pri **Slonu**: Fajdiga iz Trsta. — Sevar iz Nove vasi. — Omahen iz Krškega.
Pri **Mali**: Lantner z Dunaja. — Vitez pl. Neceli iz Trsta. — Kraus z Dunaja.
Pri **južnem kolodvoru**: Pratkan iz Kranja. — Kraušer iz Brna.

Umrli so v Ljubljani:

V deželnej bolnici:

5. marca: Andrej Vuhte, kolar, 44 let, za rakom v želodec. — Lorenc Mandeljc, delavec, 66 let, za oslavljenjem močij.
6. marca: Jera Bradač, gostija, 64 let, za plućnim edemom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 9. aprila t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	96
Rež	5	69
Ječmen	4	71
Oves	3	25
Ajda	5	36
Proso	4	71
Koruza	5	20
Leča	9	—
Grah	9	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	68
Maslo, kilogram	—	98
Mast	—	86
Špoh frišen	—	60
„povojen	—	72
Suovo maslo	—	85
Jaice, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	64
Telečje	—	62
Svinjsko	—	70
Koštrunovo	—	40
Kokoš	—	50
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	23
Slama	1	96
Drva trda, 4 kv. metre	7	20
„ mehka, „	4	50

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v min.
8. aprila	7. zjutraj	725-77 mm.	+ 9.4° C	sl. svz.	obl.	0-40 mm.
	2. pop.	726 91 mm.	+ 9.7° C	sl. svz.	obl.	
	9. zvečer	730-06 mm.	+ 6.6° C	sl. vzh.	obl.	dežja.
Srednja temperatura + 8.6°, za 0.3° pod normalom.						

Dunajska borza

dné 9. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld. 75	kr.
Srebrna renta	80	95
Zlata renta	101	35
5% uarena renta	95	45
Akcije narodne banke	850	—

VIZITNICE

priporoča

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

Pivovarna v Senožečah

ima v zalogi

izvrstno domačo pivo

letošnjega izdelka v sodčkih in botelijah. Priporoča se vsem dosedanjim prejemnikom in drugim gostilničarjem, ki želé slav. občinstvu postreči z zdravim pijačo. Postrežba je natančna in ceno.

Senožeče, pošta Postojina.

(184—9)

najvišje priznanje.

Zlata kolajna Pariz 1878. — Zlata kolajna Amsterdam 1883.

Častni diplom:

Radgona 1877. — Fürstenfeld 1878. — Gradec 1880. — Trst 1882.

Kopališče Gleichenberg,

na Štajerskem.

Jedno vozno uro od postaje Feldbach ograde zapadne železnice.

Začetek sezije s 1. majem.

Alkalično-murijske in železne-kislone, inhalacije smrečevja in razpršene vrele vode, veliki respiracijski aparat, jeklene, studečene in kopeli smrekovih bocek, mrzla kopanja in hydropatična zdravila, kozje mleko, gorko kravje mleko v posebnem zato zgrajeni zdravilnici z mlekom. Podnebje: stanovito in zmerno vlažno toplo. Visočina nad morjem: 300 metrov.

Stanovanja, mineralne vode in vozovi naročajo se pri vodstvu Gleichenberških kopeli.

(232—1)

FERD. BILINA in KASCH,

v Ljubljani, Židovske ulice,

prodajata

glacé-rokovice za dame,

(lastni izdelek),

najboljše baže in v največji izbiri,

samo 70 kr. par.

Tam se dobivajo tudi najfinejše glacé-rokovice za gospode in dame in švedske usnjate rokavice v vseh modnih barvah v vsaki ceni (199—4)

Velika izber najnovejših kravat za gospode.

Kreditne akcije	319 gld. 70	kr.
London	121	40
Srebro	—	—
Napol.	9	61
C. kr. cekini.	5	71
Nemške marke	59	30
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	171
4% avstr. zlata renta davka prosta.	101	35
Ogrska zlata renta 6%	122	—
„ papirna renta 5%	91	80
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	88	60
Dunava reg. srečke 5%	104	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	114	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	121	50
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	108	50
Kreditne srečke	106	50
Rudolfove srečke	100 gld.	175
Akcije anglo-avstr. banke	10	19
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	120	119
	214	25

Kdor želi nastopiti

(235—1)

dobro službo,

v kateri bi si mogel zaslužiti na mesec 80—100 gld., naj se oglasi pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

Malin na čolnēh

na Savi pod železniškim mostom pri Pogoniku v vasi Gornji Log, Litjskega okraja, je pod ugodnimi pogoji

na prodaj.

Natančneje se zvē pri gospodu Janezu Jeretini v Gradcu pri Litiji.

(236—1)

Skladbe,

zložil F. S. Vilhar.

Prva knjiga teh skladeb, koje so že do sedaj v slovanskem svetu nemalo senzacijo vzbudile, dotiskana je. Po zadržaji zanimiva je za vsacega, koji se z glasbo ali petjem bavi; ona obsega: I. samospeve, II. moške zборе, III. mešane zборе in IV. skladike za glasovir.

Knjiga je vrlo okusno opravljena ter ima na velikem formatu 92 strani. Prodava jo v Ljubljani knjigarna J. Giontini-jeva po 2 gld. 40 kr.; dobi se pa tudi pri skladatelji samem v Karlovi (Hrvat-ska) po 2 gld. 20 kr.

(160—8)

Umetne

(32—26)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

V „Narodne Tiskarni“

se dobiva:

Časnikarstvo in naši časniki.

Spisal „“

Stat nominis umbra.

Cena 70 kr., po pošti 5 kr. več.